

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3366/2022
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Обренчевић адвокат из ..., против тужене СЗР фотокопирница „ЛЕПТИРИЋ“, ББ, предузетник, ..., чији је пуномоћник Горан Делић адвокат из ..., ради заштите ауторског права и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 160/21 од 09.12.2021. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 160/21 од 09.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 160/21 од 09.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 138/17 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужилци на име накнаде због неовлашћеног искоришћавања ауторског дела уџбеника „ВВ“ за период од 01.01.2012. до 31.12.2016. године исплати износ од 176.220,00 динара са законском затезном каматом од 25.02.2020. године до коначне исплате, ставом другим изреке одбијен тужбени захтев тужилце којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде због неовлашћеног искоришћавања ауторског дела уџбеника „ВВ“ за период од 01.01.2012. до 31.12.2016. године преко досуђеног износа од 176.220,00 динара, а до траженог износа од 182.220,00 динара исплати износ од још 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 22.05.2017. године до коначне исплате као неоснован, ставом трећим изреке одбијен захтев тужилце за исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде за период од 22.05.2017. године до 24.02.2020. године и ставом четвртим изреке обавезана тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 127.320,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 160/21 од 09.12.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и четвртим изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), а у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. ЗПП, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите, о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде због повреде имовинског ауторског права тужиле настале неовлашћеним искоришћавањем ауторског дела уџбеника „ВВ“ у периоду од 01.01.2012. године до 31.12.2016. године која повреда је извршена тако што је тужена у том временском периоду вршила неовлашћено фотокопирање предметног уџбеника и ставила у промет тако начињене фотокопије без да је са тужиљом, као носиоцем ауторског права закључила уговор о уступању ауторских права на основу којег би тужена имала право да искоришћава предметно ауторско дело и ставља га у промет. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права цитираног у образложењима одлука које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке овога суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву на накнаду штете због повреде имовинског ауторског права аутора у висини правилно одређеној применом члана 206. Закона о ауторским и сродним правима. Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова и примени материјалног права, да је накнада због повреде имовинског ауторског права досуђена у висини троструког износа ауторског хонорара који је тужилца остварила за продати примерак уџбеника досуђена у складу са чланом 206. Закона о ауторским и сродним правима, по цени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Делом ревизијских разлога указује се на погрешно утврђено чињенично стање из којих разлога се изузетна ревизија не може изјавити.

Сходно изнетом, применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради заштите имовинског ауторског права и накнаде поднета је 22.05.2017. године а поднеском од 26.02.2021. године тужбени захтев је усклађен са достављеним налазом и мишљењем судског вештака његовим умањењем. Вредност побијаног дела је 176.220,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена применом одредби члана 403. став 3. ЗПП.

Ревизија тужена није дозвољена ни сходно одредби члана 214а Закона о ауторским и сродним правима („Службени гласник РС“, бр. 104/09 ... 66/19) којом је прописано да је ревизија увек дозвољена у споровима због повреде ауторских и сродних права када се не односе на имовинскоправни захтев. Обзиром да је предмет тражене правне заштите исплата накнаде због повреде имовинског ауторског права односно имовинскоправни захтев то ревизија тужене није дозвољена ни по наведеној законској одредби.

Са свега изнетог, на основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић